

Chương 46

Người Áo Đen Bí Mật

Nam Cung Thanh trâm gương mặt:

- Vật đó, do tại hạ tặng cho một vị bằng hữu và tại hạ vào là cốt ý hỏi các hạ, tại sao vật đó về tay các hạ !

Phó Hồng Tuyết nghe tim đập rộn hơn.

Hắn cố gắng đè nén cơn trào lòng, hỏi:

- Các hạ nói vật đó là vật của các hạ ? Vậy các hạ có thể xác định chẳng ?

Nam Cung Thanh cười nhẹ:

- Đương nhiên !

Phó Hồng Tuyết gần giọng:

- Chắc ?

Nam Cung Thanh cười lạnh:

- Người chế tạo ra nó là lão Đồng, một thợ bạc tại hiệu Cửu Hà, vừa rồi tên tiểu nhị lại đem nó đến hiệu Cửu Hà mà đổi lấy bạc, lúc đó tại hạ có mặt tại cửa hiệu. Hai cái tấu xảo tạo cho tại hạ cơ hội gặp lại vật cũ.

Hiệu Cửu Hà vốn là một hiệu buôn thuộc sản nghiệp của Nam Cung thế gia, Nam Cung Thanh đến đó cũng là việc thường.

Phó Hồng Tuyết cười mỉa:

- Dù cho chiếc kim như ý vốn là vật của các hạ đi nữa, hiện tại các hạ cũng không nên hỏi han gì nơi tại hạ !

Nam Cung Thanh trở mắt:

- Tại sao ?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Tại vì các hạ đã trao sang cho người khác rồi ?

Nam Cung Thanh cau mày:

- Nhưng người bằng hữu của tại hạ không bao giờ tặng lại các hạ, mà cũng không thể bán lại cho các hạ ! Bởi thế tại hạ mới kỳ quái ?

Phó Hồng Tuyết bủ môi:

- Chẳng lẽ các hạ cho rằng tại hạ trộm hay cướp đoạt nó !

Nam Cung Thanh cười lạnh:

- Vô luận là ai, muốn trộm hay muốn đoạt vật đó nơi tay y cũng chẳng phải là việc dễ dàng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao các hạ biết là y không thể giao cho tại hạ ?

Nam Cung Thanh trầm gương mặt, do dự một lúc lâu rồi đáp:

- Tại vì nó là vật đính hôn của xá muội với y.

Phó Hồng Tuyết gằn giọng:

- Chắc vậy ?

Nam Cung Thanh lộ sắc giận:

- Những việc như thế khi nào lại giả được ? Hà huống trên giang hồ ai ai cũng đều biết !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các hạ có bao nhiêu em gái ?

Nam Cung Thanh đáp:

- Một !

Y lấy làm lạ chẳng hiểu tại sao đối tượng lại hỏi như vậy. Y đáp là do tính hiếu kỳ phát động, để dò dẫm xem ý tứ của Phó Hồng Tuyết hỏi thế.

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Hắn không cần hỏi nữa.

Nếu hầu hết khách giang hồ biết được cuộc đính hôn đó, thì làm gì hắn không truy tung tích của người áo đen cho được ?

Nam Cung Thanh hỏi:

- Các hạ hỏi đã đủ chưa ?

Phó Hồng Tuyết nhìn y.

Con người của y vừa thanh tú vừa ngạo mạn, vận y phục xa xỉ, trong tay áo lại có khăn thêu tuyệt đẹp, nơi ngón tay có đeo nhẫn to bằng ngọc.

Những thứ đó làm cho Phó Hồng Tuyết càng đổ kỵ y hơn.

Nam Cung Thanh cũng nhìn lại hắn, chờ nghe hắn đáp.

Hắn vẫn nín lặng. Nam Cung Thanh hỏi luôn:

- Các hạ không còn lời gì để nói ?

Bỗng, Phó Hồng Tuyết thốt:

- Còn một câu !

Nam Cung Thanh điềm nhiên:

- Cứ nói !

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Tại hạ khuyên các hạ trở về nhà gấp, lo liệu việc cải hôn, tìm một nơi khác mà đính ước.

Nam Cung Thanh biến sắc:

- Tại sao ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Chỉ vì, người vị hôn phu của lệnh muội không còn sống bao lâu nữa.

Hắn từ từ đặt tay lên mặt bàn, bàn tay vẫn cầm chắc chuôi đao.

Nam Cung Thanh đột nhiên kêu lên thất thanh:

- Người !

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta !

Nam Cung Thanh tiếp:

- Ta có nghe nói đến người ! Mấy tháng nay ta luôn luôn nghe nói đến người.

Phó Hồng Tuyết thản nhiên:

- Ạ !

Nam Cung Thanh tiếp:

- Người ta nói người như một thứ ôn dịch, đến địa phương nào là gieo tai tác họa tại địa phương đó.

Phó Hồng Tuyết khẽ cười:

- Có gì nữa không ?

Nam Cung Thanh tiếp:

- Người ta nói, chẳng những người hủy diệt Vạn Mã Đường mà người còn sát hại không ít cao thủ võ lâm có địa vị cao, thân phận lớn. Như vậy hẳn là vũ công của người khá lắm.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người không phục ?

Nam Cung Thanh bỗng cười lạnh:

- Người muốn ta phục người ! Tại sao người chưa chết ?

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Bạt kiếm đi !

oOo

Kiểm dài ba thước bảy tấc, đeo lưng lẳng bên hông, vỏ kiếm bằng da cá, nạm bảy viên đá quý.

Nam Cung Thanh sờ đốc kiếm, cười mỉa thốt:

- Người ta nói, chỉ có những kẻ sắp chết mới thấy thanh đao của người. Có lẽ thanh kiếm của ta thì không vậy. Tuy nhiên, trước hết, ta cũng cứ cho người xem !

Đột nhiên, y tung mình lên không, thanh kiếm đồng thời cũng được rút ra khỏi vỏ.

Kiểm ngân lên, âm thanh dài dài.

Từ bên trên, kiếm xẹt xuống.

Một tiếng keng vang lên, chiếc tô mì trước mặt Phó Hồng Tuyết bị chẻ làm đôi.

Rồi một tiếng soạt tiếp nối. Mặt bàn cũng bị chẻ làm hai luôn.

Phó Hồng Tuyết nhìn hai mảnh bàn từ từ rả ra, mỗi mảnh ngã một bên, thần sắc không hề biến động.

Gần đó, có người reo lên, hoan nghinh tài nghệ kiếm thủ tuyệt vời.

Nam Cung Thanh vuốt ve mũi kiếm, nhìn Phó Hồng Tuyết cười ngạo nghễ, hỏi:

- Được không ?

Phó Hồng Tuyết nhạt giọng:

- Cái thứ kiếm pháp chẻ củi đó, trước kia ta thường nghe nói đến.

Nam Cung Thanh biến sắc, cao giọng thốt:

- Thanh kiếm của ta chẳng những chẻ củi mà cũng có thể giết người được.

Y vung tay.

Đầy trời kiếm quang chớp sáng, kiếm quang biến thành cái móng trút xuống tay cầm dao của Phó Hồng Tuyết.

Thế mà Phó Hồng Tuyết vẫn chưa chịu chịu dao.

Chẳng những thế hấn cũng không nhích động.

Bất quá, hấn chỉ chăm chú nhìn kiếm quang của đối phương thôi.

Đến lúc mũi kiếm quét sát y phục hấn, cơ hồ rọc phá, bất thành linh hấn hạ cánh tay xuống, xoay bàn tay nửa vòng.

Vỏ dao vung theo, bật ngược lên, chạm vào cổ tay cầm kiếm của Nam Cung Thanh.

Nam Cung Thanh nghe nhói ở đó, rồi bàn tay tê dại, buông thanh kiếm, kiếm bay đi, cắm vào tường.

Phó Hồng Tuyết vẫn ngồi nguyên tại chỗ, dao không bạt, người không động.

Nam Cung Thanh cắn răng, đoạn dậm chân tung mình lên không, vút qua ngang đầu Phó Hồng Tuyết, thẳng đến tường, rút thanh kiếm, đập chân vào tường lấy đà, hoành thân trở lại, uốn vòng cầu, bay đến Phó Hồng Tuyết, kiếm quang lóe lên, mũi kiếm xẹt vào yết hầu Phó Hồng Tuyết.

Có lẽ y khinh địch, trong lúc xuất phát chiêu đầu, y phải thất bại.

Lần này thì y phát động chiêu thứ hai kỹ hơn.

Không ai thấy Phó Hồng Tuyết xuất thủ.

Chỉ nghe bốp một tiếng, mũi kiếm trút xuống chiếc ghế của Phó Hồng Tuyết.

Chiếc ghế hứng mũi kiếm, còn người thì biến mất.

Nam Cung Thanh dồn chân lực vào thế cùng, phát động chiêu kiếm cực kỳ mãnh liệt, một chiêu trí mạng thành thử y không còn làm sao biến chiêu được khi biết là mình chỉ đâm xuống chiếc ghế không người.

Kiếm chạm ghế, Nam Cung Thanh chưa đáp xuống kịp, đầu chút xuống, chân chỉ thẳng lên không, y định nương đà chửi kiếm lộn mình trở lại.

Nhưng y không còn làm kịp động tác đó.

Hông nhói đau, như có mũi dùi nhọn đâm vào. Dùi đâm mạnh, bắn Nam Cung Thanh bay đi, chạm vào tường, nằm luôn, hết nhúc nhích nổi.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi:

- Phục chưa ?

Nam Cung Thanh vừa thở vừa hét:

- Người phải chết !

Y bật vùng dậy, vọt tới tấn công liền.

Trong một thoáng, y đánh luôn bảy nhát kiếm, bả kiếm rít gió kêu rẹt rẹt.

Song bảy nhát kiếm đầu nặng nề, mất hẳn phần linh hoạt lợi hại, bất quá y đánh ra vì quen tay mà có phần nhanh tay vậy thôi.

Toàn là những chiêu trí mạng.

Lần này, Phó Hồng Tuyết mới chịu xê dịch thân hình, né tránh đủ bảy chiêu.

Đánh ra đúng bảy chiêu, hụt đúng bảy chiêu, Nam Cung Thanh định biến thế, nhưng liền lúc đó, ánh đao chớp trước mắt.

Ánh vó đao đúng hơn, bởi đao vẫn còn nằm trong vó, và một vầng hắc quang bùng lóe, che khuất tầm mắt của y.

Rồi vó đao lệch đích một chút, thay vì đập vào mặt y, vó đao đập vào ngực.

Mắt chớp ngân sao, y không còn trông thấy gì cả, khi ngân sao do lửa tam tinh biến sanh qua cái chạm của vó đao vào ngực, tắt lịm, y phát hiện ra mình ngồi trên mặt đất, ngực nặng nề, cơ hồ không còn hô hấp nổi.

Phó Hồng Tuyết đứng trước mặt y, lạnh lùng hỏi:

- Phục chưa ?

Nam Cung Thanh không đáp. Y còn biết nói gì nữa ?

Nhưng, vốn là hậu duệ một thế gia, ngạo khí đã có ngay từ lúc còn nằm trong bụng mẹ, bại mấy lần, y tức uất hơn là phục thiện.

Y cố gắng đứng lên, quắc mắt lên nhìn Phó Hồng Tuyết, trừng trừng.

Máu miệng không ngừng rỉ ra hai bên mép.

Bỗng, y gom tàn lực, hét lớn:

- Người phải chết !

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta không chết. Thanh kiếm còn trong tay người đó, nếu muốn cho ta chết, thì cứ sử dụng.

Nam Cung Thanh cắn răng, vung kiếm.

Nhưng, y vừa nhích động cánh tay, lập tức nghe nhói ở ngực, mừng tượng lồng ngực vỡ ra.

Y không còn lực lượng giết người nữa !

Dù vậy, y cũng cố gắng đánh chiêu kiếm Phó Hồng Tuyết không buồn né tránh. Kiếm chưa đến hấn, đã đuối đà, kiếm trầm xuống liền.

Những ai reo hò, hoan nghinh Nam Cung Thanh, bây giờ lại thở dài thở ngắn.

Nam Cung Thanh rung người lên, cố quát to:

- Đã hận ta, sao người không giết ta ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta hận người ?

Nam Cung Thanh thốt:

- Ta với người tuy không oán không cừ với nhau, nhưng ta biết người hận ta, bởi lẽ người tự hiểu là vĩnh viễn người không sánh bằng ta.

Y cười, nụ cười hàm súc một ý niềm oán độc cao độ.

Y không làm gì được Phó Hồng Tuyết với thanh kiếm, thì y còn chiếc lưỡi, y sẽ dùng lời cay độc mà giết đối tượng, công dụng của lưỡi lắm lúc còn lợi hại hơn thanh kiếm nhiều.

Y cao giọng tiếp nói:

- Người hận ta, chỉ vì ta là một con người đường đường chánh chánh, còn người bất quá chỉ là một gã tàn tật, một gã bơ vơ lạc loài, không thân nhân, không nhà cửa, không đủ tiền mua ăn, sắm mặc, người uống mang hình hài chứ thật ra chỉ là một tên vô dụng. Nếu Bạch Thiên Vũ còn sống, hẳn lão ta cũng phải hổ thẹn mà có một đứa con hư hỏng không tưởng nổi. Người không đủ tư cách báo thù cho lão ta đâu.

Gương mặt xanh của Phó Hồng Tuyết biến hồng, mắt người lửa, thân hình phát run.

Nam Cung Thanh đắc ý, bồi luôn:

- Cho nên, dù người dùng bất cứ thủ đoạn nào để vũ nhục ta cũng vô ích thôi. Bởi vĩnh viễn ta hơn người, hơn mọi mặt. Như thế, người bảo ta phục người, ta phục làm sao được chứ ?

Gân xanh nổi vồng lên nơi lưng bàn tay qua cái gông mạnh để giữ cho tay khỏi rung, Phó Hồng Tuyết từ từ hỏi:

- Vĩnh viễn người không phục ta ?

Nam Cung Thanh hừ một tiếng:

- Chết, ta cũng không phục.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thật ?

Nam Cung Thanh bĩu môi:

- Đương nhiên.

Phó Hồng Tuyết trừng mắt nhìn y một lúc, bồng thở dài, thốt:

- Người không nên nói những lời đó ...

Hắn rút thanh đao ra khỏi vỏ.

Rồi ánh đao chớp lên.

Nam Cung Thanh nghe gió lạnh quét phớt qua một bên má, một vật chi rơi xuống đầu vai y.

Vô ý trung, y đưa tay đón vật đó.

Một vành tai ! Vành tai của y, tai rơi xuống vai, vai vấy máu, tay chụp vành tai, máu vấy luôn. Máu ở lỗ tai lại rơi xuống, rùng rùng.

Chân y rung rung theo, rồi toàn thân gieo xuống đất, kêu một tiếng bịch.

Dĩ nhiên, y phải đau, đau ở vết thương, đau cả thân mình, đau luôn tâm hồn.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Ta không chết. Người muốn cho ta chết, thì thanh kiếm còn trong tay đó, người cứ sử dụng.

Nam Cung Thanh run mạnh, hai hàm răng đánh vào nhau, cạch cạch.

Phó Hồng Tuyết lại hỏi:

- Chết, người cũng không phục ?

Nam Cung Thanh đột nhiên đổ lệ:

- Ta ... ta ...

Phó Hồng Tuyết gạt ngang:

- Người phục hay không phục ?

Nam Cung Thanh rít lên:

- Phục ! Phục ! Ta phục người. Phục rồi !

Phó Hồng Tuyết không nói gì, từ từ quay mình, bước ra khỏi quán.

Người trong quán không ai dám nhìn chiếc chân thọt của y.

oOo

Viên chưởng quỹ cửa hiệu Cửu Hà đang ngồi tại quầy nhấm nhấp chén trà. Y không tưởng là một vị đại công tử của y lại có thể khóc sụt sướt.

Nhưng, vốn giáo hoạt, y vờ như không hay biết gì hết.

Y ngẩng đầu lên, nhìn ra đường, chợt thấy gã thiếu niên chân thọt mặt trắng xanh. Bất giác y rung tay, chén trà trong tay rơi xuống, vỡ nát.

Y chưa kịp hoàn hồn, Phó Hồng Tuyết đã đến trước mặt y rồi. Hấn cất tiếng, hỏi:

- Người là chủ cửa hiệu này ?

Trần chưởng quỹ làm gan, gạt đầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Chiếc kim như ý do ta đưa đến đây đổi bạc. Vậy bạc đâu ?

Trần chưởng quỹ luynh quynh:

- Bạc hả ? Có ! ... có !... Bạc ở đây, công tử muốn lấy bao nhiêu thì lấy.

Y mang hết số bạc trong hiệu ra, mừng tượng xem Phó Hồng Tuyết như một tên cường đạo.

Phó Hồng Tuyết buồn cười quá, hỏi:

- Nam Cung Thanh có bao nhiêu em gái ?

Trần chưởng quỹ đáp:

- Một người !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nàng ấy đính hôn với ai ?

Trần chưởng quỹ đáp:

- Tam công tử nhà họ Đinh, tên là Đinh Linh Trung.

Phó Hồng Tuyết biến sắc.

Trần chưởng quỹ cũng kinh hãi không rõ tại sao Phó Hồng Tuyết biến đổi thân thái đáng sợ.

Một lúc lâu, Phó Hồng Tuyết bỗng phá lên cười.

Giọng cười ghê rợn hơn tiếng dã thú gầm rống.

- o O o -